ло матеріялу для інформацій і перегляду недавних подій. Кождий Українець повинен набути цю книжку, коли хоче основно запізнатись зі справою ганебного режі му польського уряду, його хитрощей і пе рекручувань на експорт для заграниці. В кожній англійській бібліотеці повинна бу ти ця книжка, не говорячи вже про украї їнські бібліотеки по читальнях і Народних Домах. Ціна 2 доляри. Набути її можна в Кооперативі "Калина" Бокс 2121, або 153 МекГрегор Стр. Вінніпег, Ман.

БЮЛЕТЕНЬ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Звертаємо увагу суспільности, що в Женеві почав виходити бюлетень в англійській мові про українську справу, якого вийшло досі два числа. В цім бюлете ні поміщується статті визначних україн ських і чужих громадян в тій ціли, щоби запізнати Англійців з українським питан ням. В інтересі Українців є постаратися, щоби також визначні Англійці в Канаді діставали цей бюлетень. Рівнож громадян ство повинно подбати, щоби зібрати від повідні фонди на стале видавання так по трібної часописі. Се перший орган в англійській мові, що виходить що місяця, присвячений виключно українській справі. У всіх справах відносно цего бюлетеню просимо звертатися на адресу:

Українська Стрілецька Громада
Р. О. Box 2121
Вінніпег, Ман.

НА ВІЧНУ ГАНЬБУ

Та цінна книжка зі всіми звітами з поодиноких повітів і місцевостей навіщених ляцьким погромом вже наспіла з Европи і є на складі в Кооперативі "Калина" Бокс 2121 або 153 МекГрегор стр. Вінніпег, Ман. Богато фотографій, свідоцтв польських варварств, богато звітів протестаційної акції і повно матеріялів демаскуючих ляцький уряд находиться в цій книжці, яку видав Провід Українських Націоналістів. Кождий Українець повинен її набути. Ціна лише 50ц. з пересилкою.

ОСТОРОГА

Доходять до нас вісти, що по Канаді, а передовсім на Сході вештається індівідуум в особі п. Сембая. Він всюди має пред ставлятися Січовим Стрільцем і має збирати фонди на політичних вязнів. Даємо отсею дорогою до відома всім Стрільцям і всему українському громадянству, що повищий пан не має нічого спільного ані зі Стрілецькою Громадою ані з Ком. Обор. Укр. Пол. Вязнів в Канаді, ані жадною краєвою українською організацією, а тим самим не може збирати на укр. Політичних Вязнів, які терплять за Українську Самостійну Соборну Державу.

АДМІНІСТРАЦІЙНИЙ ФОНД
Головної Управи УСГ.

На адміністраційний фонд Головної Управи УСГ в році 1931 до дня 1-го трав ня зложили слідуючі Гуртки УСГ і поодинокі члени: —

Гурт. УСГ Судбури, Онт.	$20.00
Гурт. УСГ Геффорд, Саск.	15.00
Гурт. УСГ Ріджайна, Саск.	4.17
Гурт. УСГ Едмонтон, Алта	15.00
Гурт. УСГ Канора, Саск.	20.00
Гурт. УСГ Мусджо, Саск.	10.00
Гурт. УСГ Торонто, Онт.	20.00
Гурт. УСГ Монтреаль, Кве.	25.00
Гурт. УСГ Саскатун	25.00
Др. І. Гуляй	10.00
Д. Сенета	5.00
В. Топольницький	2.00
Н. Н.	40.00
З підприємств	30.00
Разом	241.17

Нова адреса Канцелярії Гол. Упр. УСГ і Кооперативи "Калина" є слідуюча:
153 McGREGOR ST. WINNIPEG, MAN.

Карта Замовлення

Тих, що бажають замовити місяч ник "СТРІЛЕЦЬКІ ВІСТИ", прохаємо виповнити цю картку та вислати до нашої адміністрації.

Прохаю вислати часопись "Стрілецькі Вісти" на поницу адресу, а в залученню посилаю передплату в сумі 1 доляра.

Імя і назвиско .....

Почта .....

Провінція .....

НАША СИЛА В НАС САМИХ

СТРІЛЕЦЬКІ ВІСТИ

VETERANS NEWS

Орган Української Стрілецької Громади в Канаді

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ

АДРЕСА: BOX 2121. WINNIPEG, MANITOBA, CANADA.

Рік II. Ч. 6. 30. ЧЕРВНЯ 1931. WINNIPEG, MAN., JUNE 30th. 1931. VOL. II. No. 6.

Україна Понад Все!

Українці, не забувайте на Рідний Край! Він в неволі нині, але він мусить бути вільним вже завтра. Від Вас залежить, коли прийде це завтра. Край стоїть в бо ротьбі з ворогом. Він потребує помочі, я ку Ви можете дати. Від Вашої сталої жер твенности залежить прискорення освобо дження Рідного Краю. Українці в Канаді! Хочете бачити завтра вільну Україну, дай те свою поміч нині. Неволю голосить той, хто каже не дати помочі Краєві. Неволі бажає Рідним і собі таком той, хто не дає на визволення Рідного Краю. Визвольний Фонд для Рідного Краю причиниться в значній мірі до волі України. На кожну пересланну жертву доручені будуть жертводавцеві посвідки з Краю. Не ждіть аж до Вас хтось прийде, але шліть жер тви самі на адресу:

УКРАЇНСЬКА СТРІЛЕЦЬКА ГРОМАДА
Бокс 2121 Вінніпег, Ман.

Р. Савінський

УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ ТА ЙОГО ЗАВДАННЯ

Як усе в природі, так і народи прожива ють часи свого формування, переходячи найріжнійші фази — стадії, від неопреді леної, аморфної маси, суми неупорядкова них характеристик, до високо організова ної в гармонійній закінчености зінтегрова ної цілости.

Та сама доля припала й нашому наро дові. Ми стоїмо саме в часі найсильнійшої формації, образово можна-б сказати, у стадії кокона. На зверх видається наш на рід мертвим, без руху. Ми ще все не ма ємо нічого загально-людської вартости. Ми ще все не маємо нашої самостійної держави, політики, признаної культури і т. д. Ще все ми й є і не є для прочого сві-

STRILECKI VISTY — VETERANS NEWS

a monthly Journal Published by the Ukrainian Veterans Ass'n in Canada
158 McGREGOR ST. WINNIPEG, MAN.

Edited by Paul Shulha

And Printed by the People's Press Co.
at 155 McGregor St. Winnipeg, Man.

Річна передплата $1.00 — Поодиноке число 10 центів.

та. Однак як у коконі, саме в часі його позірної мертвеччини, відбувається найінтензивнійша внутрішня праця т. є перебудова примітивної гусениці в високо диференційований організм мотиля, так і наш нарід переживає тим інтензивнійшу внутрішню перебудову — саме формування його питомого "Я" — української ідеольогії.

Свідчить про те наше розбиття на безліч партій, однак ще більше, **все сильніше змагання за обєднанням.** Один за другим слідять ці обєднуючі кличі, та хоч і розбиваються або зістають лише назверхними, полишають таки сліди переконання, що лише обєднанням усіх народніх сил можливо уформувати нашу загальну ідеольогію, а вже на основі цеї, само собою, нашої держави.

Тенденцію опори в першій мірі — на власні сили, яка спонтанно появилася в рядах нашої національної молоді, можемо сміло вітати як знак сильного внутрішнього скріплення нашого народа, мимо тих великих втрат, які нам наносять зовнішні вороги.

Жалко однак, що наші люде старших генерацій у більшости не можуть слідити полет молодої України та закостинівши в старих, а в дійсности чужих формах, ще й нині картають найбільші наші здобутки.

Їм не міститься в голові, що націоналістом може й повинен бути кожний чесний Українець без огляду на те, до якої суспільної кляси він належить і без огляду на погляди що до питання устрою будучої держави чи що до клясових питань. Бо націоналізм, це ідея, яка стоїть понад всіма клясовими питаннями, яка не сміє і не може толєрувати, а тим менше признавати протегування або упосліджування котрої будь кляси народа як довго націоналізм остається консеквентним у своїх основах.

У тому й далекосяглість та величина ідеї націоналізму, яка огортає все, що є рідного, народнього без огляду на його соціяльне походження. У тому лежить вся сила націоналізму, що це одинока ідея яка стоїть над всіма партійними та релігійними непорозуміннями.

Націоналізм не знає ні православного ні католика, монархіста ні соціяліста. Неціоналізм знає лише **Україну,** сина народа, працівника для блага, для розцвіту морально-культурного і матеріяльного добробуту свого народу — своєї держави.

Як раз завдяки тяжким зусиллям націоналізму починає будитися у масах підприємчивість, віра в себе і своєї сили, почуття своєї гідности й творчої здібности.

Котрий би нарід був історичним народом, який би не мав почуття своєї національности, своєї окремішности — і цього мало — своєї специфічної творчости, бо доперва творчість, і то лише **своєрідна творчість** та свідомість її, є реальним критеріем істнування народу — нації. Нині є час національних держав. Всі непорозуміння є нині бодай у нашій частині Европи може більше національного, ніж економічного характеру бо саме перенатужений імперіялізм веде до взаїмного безмилосердного й безкритичного нищення народів. У цій боротьбі мають лише ті народи виглядн на будучність, які зможуть

задержати свою національну цілість, свідомість та творчість.

Український націоналізм черпає у своїй нації сили та вертає їй за те свою любов і працю. Український націоналізм є передвіщання нашої свободи. Задача нашого націоналізму: **свідомо зясувати ціль нашого "хочу",** розумово вибрати все те, що є нам самим питоме, зясувати своє відношення до других народів, розглянути потреби нашого народу, які виходять з його специфічного характеру, дати своєрідну форму нашому ще не зовсім свідомому народному змаганню, та вже раз перейти до нашої власної української творчости, самостійної й по змісту і по формі, яка нас ясно очертить як самостійну, одноцільну національну одиницю, маніфестуючи наше духове богацтво, гостро зарисовуючи наші національні мотиви, творячи нашу питому культуру, відповідно нашій психиці та лише прикрашуючи і доповняючи здобутками міжнародної культури. Ціль українського націоналізму: про будити в прибитому рабі, у темному поганинові, що покланяється чужим богам **свідомого Українця,** що молиться **своїому Богові.**

Для націоналіста Українця може бути кличем лиш "пер аспера ад астра". Самостійна праця, боротьба за свої людські права й за права своїх батьків. Це є завдання націоналіста, а нагородою є свідомість свойого "я", почуття гідности своєї, як члена вільного суверенного народа. Брак почуття суверенности нашого народа є одною з найважнійших причин нашого слабого духа, угодовщини та рабства.

Якою дорогою старається одиниця зреалізувати ці ідеали, це річ цілковито індівідуальна. Стоячи на основі націоналізму, може кожний мирно припадати різним групам і партіям, бо він тоді не може позістаючи консеквентним, стратити почуття єдности з усіма иншими українськими фракціями та доперва тоді зможе співділати в будові держави, яку творить цілий нарід. Держава є інтеграл народніх одиниць — індивідумів, повязаних, поминувши територію та власть, державним уставом, який управильнює взаїмні обовязки членів та забезпечує їм права. Модерна держава стремить перетворити усіх своїх членів у активний елемент, що видно у всіх держав, у організації народньої оборони, у притягненні широких мас до співпраці при правлінню і т.д. Хох у многому не виявляється це змагання вповні, задля різних політичних спекуляцій, сторонництва, тощо, однак цей напрям незаперечний факт. Через те всяке обмежування свободи праці одиниці і тим більше цілих груп є абсурдом, оскільки ті чинники не ділають прямо проти інтересів свого народу. Противником народа є кожний, що ставить як член підбитого народу вище національного ідеала, який будь инший.

З наведеного виникає ясно, що нарід не може мати вищого та гарнійшого ідеалу від націоналізму, бо всі инші ідеали виникають та набирають сили доперва на його грунті. Всі соціяльно-економічні, моральні, культурно - освітні та державні проблеми, як рівнож установлення безпри корного відношення нашого народа до чужих можливо рішити гідним способом одиноко на підставі націоналізму.

Нині, коли стихійно в самих народніх масах будиться націоналізм, виникла сама собою потреба надати йому реального провідника, прилюдний форум, інституцію, яка би народові служила його заборолом, заступником і дорадником, що мав би виробити реальну програму нашої боротьби за нашу свободу — державу, саме на основі одиноко природнього та абсолютного чинника, яким є лише **націоналізм.** В основі націоналістичної орґані зації стануда абсолютна відданість народові, толєрования й шанування всіх поглядів та змагань, оскільки вони не протиставляться принціпам націоналізма, абсолютна карність та послух раз вибраному проводові. Через те приняття за члена організації строго зформульовано,

строго стежиться за тим, щоби в організації українських націоналістів не закрадалися ненадійні та негідні елементи. Організація українських націоналістів має зібрати цвіт нашого народа та створити ядро української сили, яка заосмотрена фаховими людьми з одної, а представниками всіх соціяльних слоїв з другої сторони, має двигнути зібраними силами цілого народу й то власними силами відроджену українську державу.

Націоналізм - оцінює виховання здорового, свідомого громадянина, який зможе сам виробити свою державність та надати їй форми правління, яка покажеться найдогіднійшою.

Інж. Юрій Артошенко.

РОЛЯ МОЛОДІ В РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ

1917 рік — це рік народження, росту й закріплення національного руху, це вияв напруженої волі Нації до життя, базований на заповітах Великого Минулого, це шукання невідомого майбутнього, що приваблює силою, величчу щастям.

Ми кинулися до боротьби з ворогами за волю і жертвували для неї все. Але стихійний національний рух викликаний здоровим інстинктом Нації був з одного боку нашими провідниками мало оцінений та використаний — підтвердженням чого можуть служити військові зїзди в Київі зїзд "Вільного Козацтва" в Чигирині та инше, а з другого боку національно мало свідомими, державно не виробленими ма сами пізніш покинутий (масові переходи на бік ворога та дизиртирство або "моя хата з краю", характерним прикладом чо го служе Пашківска Волось коло Проскурова).

Та ще з перших днів наших визвольних змагань почали народжуватися нові сили та течії з новим змістом, відчуванням, вірою, думанням, уявою і методами, ще тоді, коли більша частина нашого старшаго громадянства, що виховалася під впливом чужої культури, чужих звичаїв й традицій, пропагувала серед мас чужі для Української Нації ідеї інтернаціоналізму. Ці ідеї пророкували смерть і зництення Української Нації і гасили волю Нації до її розвою та вносили клясову боротьбу для розбиття Нації — органічного цілого, що охоплює всі кляси, всі групи й всі покоління. Найбільш болісно є те, що між цими пропагаторами чужих ідей було богато і членів Центральної Ради.

Лише молодь з незначною кількістю старших одиниць, без програмів і статутів, але з рушницями в руках йшла в бій за Державність, несла вістку про життя та відродження Нації. Вона спромоглася висловити, виплекати в серці гасло: "Україна понад все" . Хоч може й не свідомо, а інстинктивно, але всеж таки вже і то ді вона в ідеольогії була попереду старого громадянства і як раз Крути,Мотивилівка, Львів, Бережани та инші наші великі памятники і є лише дороговказами для сучасних і майбутніх поколінь.

Золотими літерами будуть записані ге ройські вчинки, якими вславила себе молодь у кривавім морі української революції та збройній боротьбі за Незалежність.

Голодна, обдерта, хора вона не зрадила своєї Нації і високо тримала її прапор. Богато з неї вже зложило свої голови, богато залишилося під владою окупантів чужинців на Українських Землях і богато опинилося на еміграції за кордоном.

Але час йшов, життя мінялося, молодь навчилася політично думати, переоцінювати вартости й ясно усвідомила собі шляхи майбутнього.

Розкидана по цілому світі ця молодь хоч і чинила без спільного пляну, але ті думки і почуття, що діяли серед неї були одні, а властивістю цієї молоді була віра у її велич і могутність Нації та безмежна ненависть до чужого ворожого. Своє гасло "Україна понад все", що в серцях сво

їх винесла з визвольної боротьби, вона розгорнула в велику ідею-націоналізм.

І так, з моря крови й вогню вилонилося нове національне ядро — молодь і народилася нова ідея, новий світогляд — націоналізм, відмінний від тих світоглядів і ідей, які були підчас революції і до неї. Націоналістичні сили, все більш і більш озоряли обрій та показували шлях до зближення порозуміння і координації чину, як цілих націоналістичних організацій так і поодиноких націоналістів. Усе це згодом виявлялося в рух українських націоналістів, який привів нас до першої націо налістичної конференції, що покликала до життя Провід і доручила йому організувати націоналістичний рух й скликати Конгрес Українських Націоналістів..

А вкінці створено Організацію Українських Націоналістів.

До перемоги шляхом боротьби, шляхом національної революції, йти по ньому, не зраджувати йому, а продовжувати писати світлу історію, яку вибрала і за початкувала молодь ще в 1917 році, кровю своєю і тоді лише орошена кровю си нів своїх Україна повстане до помсти.

І день помсти, день Всеукраїнської Національної революції — це є наступний етап до якого мають стреміти Українські Націоналісти.

Молодь створила дороговказ, молодь своєю невпинною, безоглядною боротьбою піднесла дух Нації, а своїми жертвами на вівтар Нації не дає ворогові приспати її чуйність.

Здавалосьби, що старше громадянство мусілоб змінити вже нарешті свої погляди і відкинути старі категорії думання, але гніт минулого залишив свої тяжкі відтиски на їхній психиці й вони вже не в стані зрозуміти духа часу, ті націоналістичні думки, які вже навіть в роках 1919—20 почали голосно підноситися мо лоддю.

Воно добачає потреби створення єдиного націоналістичного фронту; потреби в потужній націоналістичній ідеї, яка моглаб обєднати всі кляси і групи Нації і повести до революційної боротьби. Воно не може зрозуміти і оцінити важливости сучасної дійсности і вимоги моменту. Короткозорість, безсильність, зневіра у власні сили та чекання чужої допомоги, що має принести їм все без жертв і боротьби, хоч би ціною страти національної гідности і навіть території — ось характерні риси нашого старшого громадянства.

І виринає запит:

Невже-ж події, що стрясли цілим єством свідомої людини не вплинули на наше громадянство, неже-ж воно позабуло про сивоусих запорожців, що брали з собою своїх синів, кидали свої хати та йшли спільно з синами а деколи й внучатами здобувати "славу" Україні. Де ви, сивоусі батьки, де Ви лицарі старі віком, але молоді й незломні духом!

Наш наступний етап є всеукраїнська національна революція і Націоналізм, свідомий тих труднощів, які стоять перед ним при відбудованню держави. Він свідомий того, що її не збудувати чужими силами, а тільки своєю кровію і залізом. Він сміливо йде твердим кроком вперед до осягнення цілі вимагаючи богато ви-, тревалости та самопосвяти.

Гаслом його є: Велич, Слава і Добробут Нації. Свідомий труднощів майбутньої боротьби, але з вірою в її наслідки.

А тому за націоналізмом будучність...

ВЯЧЕСЛАВ ЛИПИНСЬКИЙ

Вячеслав Липинський, визначний теоретик української монархії помер дня 15. червня в місточку Баден в Австрії. Він сам римо-католик, шляхтич все признавався до української народности і віддав свою працю Українському Народові. Най визначнійшим його твором є "Листи до Братів Хліборобів", яких появу друком уможливив п. О. Жеребко з Геффорд, Саск. Крім цего написав він чимало історичних розвідок. Не довелося йому спочити на Рідній Українській Землі, яку він так горячо любив.

С. Каменецький

ПОРА ДО БОЮ !

Пора до бою нам вставати,
Вже час позбутись чужого ярма.
Ломім кайдани - тюремні крати,
Здобути волю вже нам пора.

Лишім роздори усі на боці,
Бо ворог нишком з нас ся сміє.
З роздорів наших лиш кат скористає,
Нові кайдани для нас кує.

Сили до бою скріпляймо дружно,
Готові будьмо на слушний час,
Щоб знова волі ми не проспали,
Як сурма покличе до зброї нас.

Ми мусим сповнити святе діло,
Що наказали нам прадіди,
Розірвать пута й вийти на волю,
Най не кленуть нас наші сини.

Ми не дивімся на грязь московську,
Що запродалась за юдин гріш,
Що кує вічно для нас кайдани,
А під наше серце все пхає ніж.

Або на тих, що у Варшаві,
Як Тарас назвав їх сміття,
Для таких се не новелі,
Бо це є польське наймиття.

Ті нами торгують, у тюрми саджають,
Нас судять і нас продають,
На наші села війська посилають,
Бо самі забули правдивую путь.

Тож не дивімся на яничарів,
Руки до згоди подаймо собі.
І дружно як брат з рідним братом
З ворогом лютим ставаймо у бій.

Крик не поможе, вони не чують,
А хотьби плакать, в них серця нема,
Вже сотки літ як нас катують
А правди в світі нігде нема.

Лік лиш один є для нас закутих,
Це остра шабля й набитий кріс,
Ці нам укажуть путь до свободи
Йди сміло до бою Народе мій.

Довше терпіти ми вже не в силі,
Нас давно кличе таємний клич,
Це Стрільці кличуть, що є в могилі,
Просять прогнати з Вкраїни дич.

Не відмовляймо їм цеї просби,
Вониж за волю віддали життя,
Стріляймо - биймо катів червоних
І в пень рубаймо варшавське сміття.

Залізна дорога 5/4. 1931.

РЕВОЛЮЦІЯ ЧИ ІНТЕРВЕНЦІЯ

Совітська преса та її европейські підголоски, а також агенти і прихильники комінтерну вже роками твердять, що буржуазна Европа готується до збройної інтервенції на Сході Европи з метою повалення большевицької диктатури. Про те раніше на думку совітських можновладців ця небезпека інтервенції не мала таких виразних форм, як саме за останній час, бо Европа ще сподівалася, що большевики не будуть в стані упоратись з господарськими та іншими труднощами, а їхній режим загине на ґрунті внутрішньої боротьби.

Навпаки пізнійше, коли вияснилось, що совітська влада не лише відновила колишнє народне господарство, а досить швидким темпом почала переводити в життя пятирічний план упромисловлення совітського Союзу, то ця небезпека збройного виступу проти большевицької диктатури стала досить актуальною. Не дивно, бо реалізація пятирічного пляну справді може значно зміцнити технічну та економічну базу большевицького панування. Себто через два чи три роки шанси европейської інтервенції були-б безперечно менші.

Тому саме совітська преса галасувала і постійно галасує, що російська еміґрація за порозумінням з т. зв. "промисловою партією" та на підставі певної угоди з

французькими урядовими колами вироби ли плян оружної інтервенції, яка мала-б відбутись протягом 1931—32 рр. Характерний під тим оглядом судовий процес над керовниками т. зв. "промислової партії", що відбувся мин. року в Москві, на якому доказувано, що головну ролю підчас цієї інтервенції малиб відгравати Польща та Румунія, і за свою чинну участь малиб дістати певну концесію коштом українських земель, а саме Румунія Одесу з приналежним тереном, а Польща право бережну Україну, яка формально малаб бути проголошена самостійною українською державою (чи не УНР часом?).

На всіх теренах бувшої Росії малаб відбутись реставрація старого ладу, а до часу загального заспокоєння в Росії малаб панувати військова диктатура. Ну, а на правобережній Україні мабудь запанував би сучасний режім п. Пілсудського!

Чи і в якій мірі ці пляни відповідають дійсности, важко сказати. Характерно, що обвинувачені заявили, що ця інтервенція ніби затягнулася тому, що "промислова партія" не виправдала покладених на неї надій, а головне через те, що в Европі ще не витворилась належна ситуація для збройного виступу проти совітського Союзу. Так Велика Британія відновила свої стосунки з совітськими республиками, Італія вирішила їх значно поширити, а Німеччина теж тримається посторонь від подібних плянів. Себто взагалі міжнародне становище покищо не сприяє реалізації европейської інтервенції на Сході Европи.

До певної міри так воно і справді є. Проте не слід забувати, що сама Европа переживає дуже затяжну та глибоку господарську кризу, яка в свою чергу загострює соціяльні антаґонізми та неймовірно ускладнює, як внутрішню політичну боротьбу, так і міжнародні відносини. Тому саме, що з часом, наколи пролетарська диктатура на Сході Европи не буде безупинно розкладатися та не загине в наслідок вибуху революції, а навпаки почне зміцнюватися на підставі переведення в життя вироблених господарських плянів, така европейська інтервенція може й прийти на порядок дня.

Проте вона стане неминучою лише за тих обставин, коли соціяльна революція буде безпосередньо загрожувати самій Европі та коли совітська влада поширить своє панування до кордонів центральної Европи. Тоді всі европейські держави, не зважаючи на ріжні антаґонізми, змушені будуть спільними силами ратуватися перед смертельною небезпекою та намагатимуться не лише знищити пролетарську диктатуру, а також зроблять спробу в той чи інший спосіб розвязати цілу Східньо - европейську проблему.

Лише за таких обставин Українська Нація, керуючись власними інтересами, буде змушена взяти чинну участь в европейській інтервенції, оскільки Европа належним способом забезпечить їй можливість утворення суверенної соборної держави.

Адже століття тому всі европейські країни теж обєднались були для боротьби проти революційної Франції лише тоді, коли остання під проводом імператора Наполеона намагалася опанувати цілим европейським континентом та за допомогою багнетів та гармат робила спробу лік відувати напів-феодальні відносини в Европі. Та перемога Европи спричинилася тоді власне до певної реставрації та загальної політичної реакції.

Такими самими наслідками загрожує европейська інтервенція і за нинішних обставин. Тимчасом Українська Нація зовсім незацікавлена в такій війні, яка закінчилася-б новим поділом українських земель поміж чужинцями та відновленням старого ладу. Тому саме українські патріоти повинні з належною обережністю ставитися до ріжних антибольшевицьких плянів, оскільки вони скеровані лише до повалення большевицької диктатури, а не узгляднюють змагання **нашої нації** за своє повне визволення.

Ми взагалі скептично ставимось до

всяких інтервенцій та переконані, що Українська Нація **лиш шляхом національної революції та оружної боротьби** здобуде собі волю. Тимбільш негативно повинні ми ставитись до такої інтервенції, яка ставить своїм завданням власне нове поневолення нашої нації. Адже ми знаємо, як сучасна Польща безоглядно нищить український визвольний рух, як вона поборює розвиток української культури та загрожує навіть самому істнованню Української Нації. І нема сумніву, що відновлена Росія буде це робити так само, а може навіть ще гірше. Себто повалення пролетарської диктатури на Сході Европи, на коли наша Нація не здобула-б собі власної державности, загрожує нам таким самим, а то й ще більшим національним поневоленням ніж те під яким перебуває Українська Нація під большевицьких режимом.

Треба собі ясувати, що **доля української державности залежить передусім від** волі та чину нашої нації, що лише **власними силами** ранійше чи пізнійше ми зможемо добитися свого повного визволення. Саме тому не є в наших інтересах допомогати нашим сусідам добитись реалізації їх імперіялістичних плянів.

Якраз в цьому й полягає та кардинальна ріжниця поміж нашою тактикою визвольної боротьби та тактикою тих українських груп які покладають великі надії на міжнародні чинники та вважають своїм обовязком упрягатися до воза всяких антибольшевицьких інтервенцій. Так, деякі українські іміграційні групи до такої міри "европеїзувались" у своїх антибольшевицьких настановленнях та плянах, що почали забувати про велику небезпеку для Української Нації з боку польського та російського імперіялізму.

Тимчасом ці надії на міжнародні антибольшевицькі комбінації можуть закінчитися такими самими наслідками, як і дипльоматична акція гетьмана П. Орлика та запорожських козаків. Двісті років тому ці українські патріоти теж покладалися на міжнародні чинники та антиросійську коаліцію, але на жаль **занедбали справу організації власних сил нації для** визвольної боротьби. Цікаво, що тодішня Туреччина, на яку Українці покладали особливу надію, здобувши перемогу над царем Петром І. в 1711 р. так само зрадила Україну, як і Польща в 1920 р. Проте наші попередники продовжували орієнтуватись то на Туреччину то на інші держави ще довгий час, а одночасно з цим Українська Нація, не маючи власних сил, втратила протягом XVIII. ст. навіть ту автономну гетьманську державність, яку вдалося виборoти в XVII. ст.

Тому то й та акція, яку провадять уенерівські лідери (вони чомусь уважають себе політиками реальними та дозрілими) може закінчитися не меншою національною трагедією, на коли своєчасно не подбаємо про належну підготовку та орієнтацію Української Нації до боротьби за своє визволення власними силами.

Адже це не секрет, що уенерівський центр покладає надію на Польщу, Румунію та Францію. Міжтим нам нічого покладатися на чужинців, бо в дійсности ніодна европейська держава ще не відважиться поставити українську проблему у цілім її рості на порядок денний міжнародньої політики. На жаль є ще чимало Українців, які не відомо з яких причин покладають надію то на Велику Британію, то на Німеччину то на Італію і т. д. З нашого погляду ці нації мають не більше під стави, як і уенерівські на Францію. От наприклад в Европі почала ширитися ревізіоністична акція. Проте ніодна з ревізіоністичних держав не заняла свого становища в українській справі.

Европейська преса досить жваво відгукується на ті переслідування та терор, що їх вживає совітська влада проти церкви, ріжних шкідників і т. д., бо в цей спосіб вона дискредитує большевицький рух в Европі та підготовлює публичну опінію для можливої інтервенції. Тимчасом велика частина европейської преси відмовляється інформувати Европу про ті переслідування та терор, яких вживає польська влада проти Українців під польською займанщиною. І це тому, що не бажає компромітувати Польщу, бо уважає її заборолом проти большевизму, бо мовляв належна інформація про події в Сх. Галичині булаб корисною для большевиків.

Нема сумніву, що колиб відновлена Росія роспочала такі самі переслідування проти українських визвольних змагань та почалаб систематично нищити українське шкільництво і взагалі всі ті здобутки, які виборола собі Українська Нація протягом останнього десятиліття, то Европа теж не звернулаб на це належної уваги. Адже Росіяне малиб можливість виправдувати свою політику терору та нищення української культури в той саме спосіб, як це робили і ще роблять Поляки, а саме оповістилиб весь український рух більшовизмом і півбольшевизмом, бо мовляв української культури за царських часів не було, а вона утворилася лише в часі революції та большевицького панування.

Одним словом европейська преса, а також ріжні европейські держави, провадять боротьбу проти большевизму або вступають в відносини з пролетарською диктатурою, керуючись передовсім власними національними інтресами. Тому саме помічається досить значна ріжнобіжність у їх відношенні до совітського Союза, а з окрема вони не мають певної програми що до будуччини Східної Европи. Характерно, що в російських антибольшевицьких колах теж нема єдности в питанню про збройну інтервенцію на Сході Европи. Так російські монархісти іноді обвинувачують російських республіканців в тому, що останні не бажаючи безоглядно та чинно підпирати оружну інтервенцію проти большевицької диктатури, власно затримують панування большевицької влади на СходіЕвропи. Мабудь з таких-же міркувань уенерівці досить часто галасують, що українські націоналісти, поборюючи відому концепцію визволення України за допомогою польського імперіялізму, теж може навіть несвідомо сприяють істонванню большевицької диктатури.

Між тим як раз уенерівський центр впрягаючись до всяких антибольшевицьких інтервенцій, але не маючи належних гарантій, що вони приведуть до **відновлення української державности, а не до** реставрації Росії та до нового поділу українських земель між нашими історичними ворогами, сприяє реалізації плянів польських та російських імперіялістів.

Ми добре знаємо чому уенерівські політики так уперто чіпляються за всякі антибольшевицькі концепції. Адже кожний антибольшевицький рух знаходить в Европі певне признання та моральну підтримку. Проте не слід забувати, що наколи большевицьке панування на Сході Европи буде знищене, то Европа буде зовсім інакше ставитися до українських визвольних змаань, бо тоді вона вже не потребуватиме наших сил для боротьби проти большевизму, а навпаки може уважатиме наші змагання за українську великодержавність навіть небезпекою для миру. Себто не виключено, що Европа поставиться до нашої боротьби проти російського імперіялізму так само байдуже, як це доводиться сьогодня констатувати відносно наших визвольних змагань проти польського імперіялізму.

Тому саме нам не слід покладати надій на всякі антибольшевицькі інтервенції та пляни. Мало того, нам не слід взагалі покладатися на міжнародні чинники та комбінації, а лише передовсім на **власні сили Української Нації**, яка рано чи пізно **шляхом національної революції та оружної боротьби** безперечно здобуде собі повне визволення. Якраз з цієї причини треба завжди ставити проблему української великодержавности **не лише як антибольшевицьку, а одночасно з тим, як антиросійську та антипольську.** Бо не треба забувати, що большевицька диктатура є явище тимчасове, а навпаки з польсько-російсь-

ким імперіялізмом нам доведеться рахуватися завжди. Мало того, проблема української великодержавности щільно повяза на з будучиною всеї Східної Европи, себто суверенна соборна Україна може утворитися лише при умові радикального розподілу Східної Европи на ряд національних держав.

Я. Дуб.

ДІЙСНО СУМНЕ ЯВИЩЕ

Екзекутива СУС-а через цілих два і пів місяця не мала нічого кращого до роботи як писати проти Української Стрілецької Громади та критикувати її роботу. Та сама Екзекутива або її члени на протязі цілого послідного півроку також поширювали тайні обіжники межи суспільностю і при ріжних нагодах своїми розмовами старалися підкопати повагу українських визвольних організацій в краю, та поширити недовіря до них серед українського громадянства в Канаді.

Повна Головна Управа УСГ, яка ігнорувала зразу цю шкідливу роботу, мусіла вкінці остерегти українське громадянство в Канаді перед подібною дальшою шкідливою роботою цих людей. Українське зорганізоване Стрілецтво в Канаді, маючи докази жертвенности і патріотичности українського громадянства, якого свідома частина складає якраз Союз Українців Самостійників, є певна, що те громадянство не дасться ввести в блуд і дальше піде до рогою, якою і досі йшло.

У відповіді на осторогу появилась в Українськім Голосі стаття "Сумне явище", якої зміст дійсно відповідає наголовкові. Коли в осторозі громадянства було кожне твердження обосноване фактами, то автор статті в Українськім Голосі заперечуючи правду мусів обмежитися на голих словах уживаючи собі підповідних слів "брехня".

Коли твердження в осторозі громадянства поставила повна Головна Управа УСГ, то автор статті в Українськім Голосі встидався навіть підписатись. В кожному случаю треба ствердити тут, що Екзекутива СУС-а не заперечила поставлених закидів. Зробив це незвісний автор, заперечуючи то, що робилось в імени Екзекутиви СУС-а. Його заперечення є до казом, що він боїться, щоби це громадство не покинуло кожної хвилі тих, що схочуть повести його на поборювання бойової частини Українського Народу, або иншими словами, він знає, що свідоме громадянство певно не підійме руки проти тих, котрі бють ворога.

Зі всіх сторін чути голоси українського громадянства, щоб припинити боротьбу Екзекутива СУС-а проти Укр. Стр. Громади. Ніхто більше цего не бажає, як Українська Стр. Громада, яка бачить потребу створення одного національного фронту проти ворога. Хочемо на цім місци зазначити, що не Укр. Стр. Громада почала борбу проти Екзекут. СУС-а, але Укр. Голос, офіціяльний орган Екзекутиви СУС-а почав проти Укр. Стр. Громади і продовжає до нинішнього дня. Погляньте хочби в число 25 з 24-го червня ц. р., переглянь те Український Голос за послідного півроки та порівнайте зі Стрілецькими Вістями, то стане вам ясно, хто почав і хто веде боротьбу.

Українське зорганізоване Стрілецтво певно зігнорувалоби всі напади своїх на него, колиби з цим не була звязана **визвольна справа взагалі. Лише добро визвольної справи примусило українське Стрілецтво сказати правду суспільности і не відкладати її дальше, щоби не було за пізно. Лише добро визвольної справи буде рішати про наше становище. Коли не буде Український Голос, офіціяльний орган**

Екзекутиви СУС-а виступати проти визвольних організацій, не буде також зорганізоване українське Стрілецтво мати причини пятнувати їх похибок. Та полеміка закінчиться так як повстала. Хочете, щоб вона скінчилася, жадайте цего від тих, що її зачали і ведуть.

Інж. М. Сціборський (Париж)

ВЧИНОК КАЇНА

У нас все була так, що кожний вияв ідейности, жертвенности і щирого бажання принести користь загальній справі одних людей — мусить з якоюсь залізною конечністю бути опаскуджений, обрехаций, опльований і зведений на нівець другими людьми.

....Цей фатальний закон "рівноваги" характерний і для нашої минувшини і для сучастности і... хто зна чи і не для будучини. Не дармож вороги створили своєманітну теорію "зрадливости" української натури і цією прикметою пояснюють всі наші історичні поразки та невдачі, які маємо завдячукати "не так тим ворогам, як добрим людям" — своїм таки Українцям.

Можливо і справді ця риса істотна нашій натурі виплеканій в злиднях неволі, випещеній на грунті одвічного духового яничарства і оформленої в закінчений психольогічний тип раба.

Чи не тут власне слід шукати органічної причини і наших сучасних "орієнтацій" чи не цим треба зясувати брак віри в самих себе, і чи не ця обставина нерідко витворює у нас штампований тип "маленьких людей"? Ці людці ніколи не творять цінностей. Своє покликання бачуть вони в руйнації того, що створено іншими, у вередливій критиці і нездоровому підозрінню кожного почину. Вони дрібні, примітивні і закорузлі в своїх почуваннях, думках і ділах — все виявляється у них в дрібних масштабах.

Навіть зле творити вони не в стані так, щоб воно імпонувало своїм замислом і силою, подібні до того цигана, який на запит, що зробив би як би був царем, сказав: "вкрав би два карбованці і утік". Це свого рода відлива, непомітна, докучлива і огидна моль, яка мусить розісти і зруйнувати все те міцне і сильне до чого діткнеться.

Ця невесела "фільозофія" мимоволі приходить до голови, коли вглядаєшся в нашу дійсність та її вияви. Над одним з них і спиняю свою увагу.

По невдачах визвольної боротьби окреми частини активного українства по ріжному зареагували на події. Одна перенесла свою діяльність на еміграцію, друга зневірилася і пішла до ворога, третя залишилася на окупованих землях, щоб про довжувати революційну боротьбу з наїздниками.

До цих останніх належали і ті, що утворили на Зах. Землях українську військову організацію (УВО), мета якої полягає в активному спротиві "мирному" ворожому наступові на край та в заховання визвольної традиції серед народніх мас. Можна по ріжному оцінювати діяльність цієї організації, одначе треба ствердити, що занадто богато вона принесла жертв і крови, виявила чимало жертвенности, героїчної самопосвяти та ідейности для того, щоб мати право бути трактованою як вияв загально - національного значіння. Це навіть визнають і наші зовнішні вороги, які уживаючи всіх методів насильства, провокацій і брехні для знищення УВО, все-ж не можуть відмовити їй в національному змісті та значінню.

Але того, на що не спромоглися вороги, доконав свій яничар, довівши зайвий раз зрадливість нашої натури. В часі, ко-

ли проти національно - революційного руху на окупованих землях спільним фронтом виступають і Москаль і Польща, коли вимагана найбільша наша єдність, перебуваючий в Празі проф. Укр. Університету Шелухин умістив в "Народній Волі" статтю, в якій кваліфікує революційний рух на Зах. Укр. Землях як "польську азефщину" а саму УВО як групу провокаторів і підкупних польських агентів, які своєю "фіктивною" революційною акцією допомагають Польщі нищити визвольний рух.

Ці твердження п. Шелухин уміщує не лише за своїм підписом, але і "підсилює" цілою купою своїх титулів: професора-най вищого судді, прокурора і т. д. Певно для того, щоб перед цілим світом довести, що до вчинків національного руїнництва надаються не лише сліпі елементи народу, але і "державні мужі". Треба перечитати статтю п. Шелухина, щоб зрозуміти ту трагічну безодню ганебного падіння, в яку спадають наші розгойдані, амбітні і з'анархізовані "маленькі люде" — хоч і обдаровані "великими" титулами, — але зрошені на грунті підлости і хамства поневоленого духа.

Що дасть цей виступ і чого можемо від него сподіватися? Безперечно його використають вороги України. Але шкоди на внутрішньо - національному фронті він не зробить. Цей фронт лише кріпшатиме від цих ударів ножа в спину.

Самий п. Шелухин дістав за це публичного поличника від одного обуреного громадянина. Ми не є прихильниками того роду реаґування і думаємо, що до п. Шелухина громадянство має застосуватися в инший спосіб. **Від тепер імя проф. Шелухина має стати сінонімом національного зрадництва, чимсь рівнозначним з імям Каїна — від якого з погордою мусить від сахнутися соборницький і активний загал.**

Скажуть: "але ця людина мала заслуги?!" Тим гірше, бо більше вимагається від того, хто може і більше дати. Найвищий час вирвати в корінням цю породу моральних калік, отцю огидну духову моль, що розїда наше тіло.

НА ВІЧУ ДНЯ 30-го ТРАВНЯ 1931 В ЛІБЕРЦІ ЧЕХОСЛОВАЧЧИНА ВИНЕСЕНО СЛІДУЮЧИЙ ПРОТЕСТ

Ми українські старшини, підстаршини та стрільці бувшої Української національної армії перебуваючі в Либерці та околи цях рішуче протестуємо проти ганебної праці Шульгіна та Шелухина, які виступили проти революційної боротьби, що розпочали наші однолітки та молодь в краю й на еміґрації.

З призирством осуджуємо брошуру Шульгіна "Державність чи Гайдамаччина" та статтю Шелухина "Польська азефовщина" надруковану в "Народній Волі".

Заявляємо, що ці маленькі людці з всілякими титулами а також і той псевдосоціялістичний фронт, що виступив проти наших однолітків та молоді, не дістрінуть від нас добрих слів, а лише, по їх заслузі, ганьбу і призирство.

Бувшому диктаторові ЗУНР Е. Петрушевичові та нинішньому головному отамані УНР А. Лівицькому відповідаємо, що торгувати вони можуть своїми власними шкірами — до нас їм зась.

Т-во бувших Вояків Укр. Армії.

Такі-ж самі протести винесли на своїх Заг. Зборах філія Укр. Громади в Либерці, Чехословаччина; Укр. Громада міста Ліежа; Укр. Громада міста Серінга Укр. Національна Рада в Бельгії і Орг. Націоналістів від. в Омекурі, Франція.

ЗЛОЧИНЦІ ПРОТИ НАЦІЇ

Цілі віки Український Нарід не мав людей, які би готові були добровільно вмирати не за свою справу, а за справу цілого Українського Народу. І коли в нинішній добі Український Нарід спромігся видати з поміж себе таких людей, які зорганізувались в Українську Військову Організацію і продовжають боротьбу на

життя і смерть, яку зачала, а не вспіла до вести до успішного кінця Українська Армія, то знайшлись люде, які відважуються обкидати болотом цих боєвиків.

Навіть дикі народи минулих віків, а також дикуни глубокої Африки шанують тих, котрі носять оружжа і воюють та вмирають за своє плем'я. Куди-ж причислити тих Українців, що місто поважати і шанувати тих, що воюють і вмирають за Український Нарід, кидають на них болотом. Ті люде творять окремішну клясу, якої не мають дикуни, а називаються вони національними злочинцями.

Чого хоче Український Нарід, за що пролялось стільки крови? Український Нарід хоче жити національним життям, він хоче волі своїй Державі. Москалі, Ляхи, а навіть циганський нарід Румуни поневолили і гноблять Український нарід. З національною неволею йде й господарська неволя. Стогне в неволі Український Нарід. Одна дорога лишається йому до стрясення її, а це дорога боротьби. До боротьби треба людей, що готові на все. Український Нарід вкінці їх видав. І здавало-бся, що проти цих людей повстане лише ворог Лях, Москаль та Румун. Бо якже Українцеві стати до боротьби проти тих, що і за нього життя своє віддають. Та чого другі народи пощадила судьба, Українському Народові вона мачухою стала. Український Нарід видав своїх національних злочинців.

Коли проти УВО виступають Ляхи, коли проти УВО виступають Москалі беручи собі до помочі червоних яничарів — третий інтернаціонал, то все те ще можна зрозуміти. Однак годі зрозуміти висту пу тих, що признають Українську Національність, що хочуть Самостійної України, а виступають проти тих, що ведуть завзятий бій за туж Самостійну Україну.

В послідному часі сталося дивне явище. Дві американські українські часописі "Народна Воля" і "Українська Громада" поставили собі за ціль обкидати болотом Українську Військову Організацію і її людей. Кому помагають вони такою роботою, чи Українському Народові, чи Ляхам, Москалям і другим ворогам Українського Народу? Хай відповідь на це знайде собі кожний Українець в глибині своєї душі. Хай ті, що поставили собі за ціль нищити одиноку бойову організацію запитуться на лісту тих, кому помагають.

Хочеться вірити, що хотіння бути вільним, яке розвинулось в душі Українського Народу є так сильним, що Український Нарід знайде і дасть гідну відповідь національним злочинцям.

ГРЯЗЬ МОСКВИ — ВАРШАВСЬКЕ СМІТТЯ

На протягу цілих століть Україна не могла вибитись на волю тому, що Українці не знали і не вірили в свої сили. Завсігди Москалі і Ляхи зуміли знайти межи Українцями своїх прихильників, які стративши національну честь перемінювалися у платних наймитів одних або других, продаючи свій нарід як Юда Христа за московські або польські гроші. Не перевелося ще прокляття Українського Народу і до сьогодня. І нині є межи Українцями одна група, що продається ляхам, друга, що продалась Москалям. Їх зчервілий мозок не може зрозуміти, що Українці творилиби велику силу, коли би були свідомі своєї сили. Колиби між Українцями не було варшавського сміття і грязи Москви, то безперечно Український Нарід скоро ставби на свої власні ноги. Брак віри в свої власні сили, це та страшна недуга, яка обезвладнює українського велита. Польські злоті, московські червінці, це ті бакцилі, які поширюють недугу польсько - московського лизунства серед певних кругів українського громадянства, будьто під кличами "диктатури пролетаріяту" або "на нашов і вашов вольносць".

Та хвороба не має границь. Люде, що захворіли нею здібні на всяку подлоту, опльовування всего, що українське, на що ворог каже плювати. Там польонофіл "професор" Шелухин нападає і опльовує

тих, що кладуть своє життя за Українську Націю — членів УВО, бо Польщі так треба. Тут знова "червоні малороси" розписуються про корпусників, про УГА, про фашистів, жовтоблакитників і т.д. Та одну роботу роблять одні і другі. Вони скріплюють під ріжними кличами силу ворога, який силою загарбав і силою держить їх. Вони рівночасно ослаблюють відпорність Української Нації і помагають ворогам продовжувати неволю Українського Народу.

Та вічно такий стан не може тревати. В нутрі Українського Народу довершується зміна укладу політичних сил. Події чим раз яснійше вказують на те, що Український Нарід розуміє, що дорога до свободи і самостійности є тернистою дорогою боротьби. Симпатії українських мас є безперечно за тими, що ведуть боротьбу. Здорове ядро Українського Народу зрозуміло якою дорогою йому йти. Не звертаючи уваги на крикунів, критиків та на табори найманців Польщі і Москви йде дорогою вперед.

Та ворог сильний. І щоби дійти правдивою дорогою до ціли, треба зібрати свої сили разом. На цій дорозі поставив ворог сильні барикади. Український Нарід мусить їх проломити. До проломання цих барикад мусить зібрати всі здорові сили, які має до розпорядимости. Український Нарід мусить утворити оден фронт проти Ляха і Москаля. Виречись найманців, вдусити тих свіжих помічників, що несуть розлад в заплілю, підшептуючи, що бойова лінія не добре розкидає барикади. Український Нарід, що нераз заховав здоровий розум, сьогодня його певно покаже, а найблищий час викаже правдивість цих слів.

І. Каньовський

ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА!

Організована українська соборницька еміграція зачала видавати з січні б. року в Парижі періодичну двотижневу газету **"Незалежність".**

"Незалежність" ставить своїм завданням усвідомлювати наше громадянство, сприяти поширенню та закріпленню серед нього ідеольогічних і політичних засад **соборности і самостійности української Держави-Нації,** та поборювати шкідливі для Української Нації орієнтації на історичних ворогів України. (москвофільство, польонофільство, зміновеховство і т. д.)

"Незалежність" допомагає організаційному обєднанню соборницького громадянства в цілях посилення наших національно-визвольних змагань і упорядкования внутрішних взаємовідносин.

"Незалежність" освітлює всі події на українських землях, стежить за розвитком українського політичного, культурного і громадського життя як на окупованих землях так і на еміграції, та нотує успіхи і неуспіхи української справи на міжнародному форумі, як і важнійші прояви міжнародної політики.

Наш почин знайшов у громадянства щирий відгук, який дає підстави сподіватися розвитку соборницького часопису. Мимо труднощів поволі дається нам ставити газету на належний рівень і здобувати для неї грунт. Одначе успіх "Незалежности" не може перейти мимо уваги ворожих соборницькій ідеї груп, які поставили собі завдання пошкодити нашій акції та істнуванню "Незалежности", і зачали собі видавати періодичний орган.

Так в Парижі одночасно зявилися ворожі соборництву газети: польонофільська "22 Січня" і большевицька "Наш Прапор".

Ми не побоюємось їх конкуренції, бо певні прихильности громадських мас, одначе заходить тут та небезпека, що вказані органи мають фонди, в той час, як 'Незалежність" базується виключно на громадських грошах, мобілізація яких під сучасну пору господарської кризи дуже утруднена. Це змушує нас звернутися до українського громадянства, перебуваючого в Новому Світі з гарячим закликом допомогти нам удержати на европейській еміграції соборницьку газету "Незалежність".

Одначе звертаючись з цим закликом, не маємо на думці жебрати грошей, хочемо лише, щоб при допомозі української преси і організацій було звернено увагу громадянства на важливість підтримання

"Незалежности" шляхом її **чисельної передплати.**

За кошти передплати ми зобовязуемося давати читачам матеріял зі всіх ділянок українського життя, політики і міжнародних справ. Передплата газети допоможе встановленню живого звязку і контакту між еміграцією, перебуваючою в Европі і в Новому Світі, що може мати рішаюче значіння в нашій національній будучности. Передплата також допоможе нам зміцнити фінансово **"Незалежність"** та забезпечити дальше поширення її корисних впливів на громадський загал.

500 передплатників з Нового Світу вже встані забезпечити видання **єдиної в Европі соборницької еміграційної газети.** В Новому Світі перебувають сотки тисяч Українців. Невжеж не знайдемо тих 500 свідомих важливости національної роботи та ідеольогічного вироблення нашої маси?

Ми певні, що українське громадянство Нового Світу, відоме зі свого почуття громадськости, активности і офірности, не лишить без уваги цей наш заклик і відгукнеться на нього чисельною передплатою "Незалежности".

Най в кождій українській хаті в Новому Світі буде "Незалежність" як доказ однодумности наших еміграційних мас, розділених просторами, але обєднаних духом, волею і активністю для досягнення спільного ідеалу — Самостійної Соборної Української Держави.

Всі однодумні з нами українські газети в Сполучених Державах, Канаді, Аргентині і Бразилії просимо надрукувати цей заклик, всі співзвучні нам організації просимо пропагувати серед своїх членів передплату "Незалежности".

Підтримайте друковане слово соборницької еміграції в Европі. Кошти передплати "Незалежности" на рік 2 дол., пів року 1 доляр.

За редакційну колегію "Незалежности"
Інж. М. Сціборський М. Стасів

ЗАМІТКА: — Передплату на "Незалежність" приймає також Кооператива "Калина" Box 2121 Вінніпег, Ман. і пересилає сейчас послідне число тої часописи.

Нова адреса Канцелярії Гол. Упр. УСГ і Кооперативи "Калина" є слідуюча:
153 McGREGOR ST. WINNIPEG, MAN.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!

Літопись Червоної Калини

Ілюстрований журнал, виходить кождого місяця

Містить історичні та побутові статті з часів нашої визвольної війни. Описує живим і легким стилем історичні події наших визвольних змагань. Кожде Українське Просвітне Товариство як рівнож кожний свідомий Українець повинні станути читачами і передплатниками цего журналу.

Передплата на рік $2.00

Передплату слати на адресу:

"КАЛИНА"
BOX 2121 WINNIPEG,MAN.

ДУЖЕ ІНТЕРЕСНІ КНИЖКИ ПО ЗНИЖЕНІЙ ЦІНІ

Тисяча й Одна Ніч, часть І. і ІІ. (дві книжки). Є це чарівні і займаючі оповідання, котрі будуть читати молоді і старші з великим захватом. Кожда часть обнимає 160 сторін друку. Ціна книжки ..... **40ц** за одну часть. Обі части разом **75ц**

Синя Фльота в двох частях по 450 сторін кожна. Ціна за обі части разом **$1.25**

"Синя Фльота", се світової слави роман перекладу М. Лозинського. Описує про залізну волю чоловіка, котрий постановив при помочи своїх таємних винаходів знищити всі воєнні фльоти світа і таким способом завести світовий мир.

Історія Української Іміграції в Канаді.

Ся книжка має 328 сторін друку, великого формату. Кождий Українець в Канаді повинен набути сю книжку. З неї довідається про українську іміграцію до Канади від перших початків до нинішних часів. Книжка написана дуже займаючо з богатьома ілюстраціями.. Ціна **75ц**

Замовлення шліть на адресу: —

Narodna Drukarnia
175 McGREGOR ST. WINNIPEG, MAN.